

De uitgangspunten van

Jeroen Lenaers

Jeroen Lenaers staat op de tweede plaats op de kandidatenlijst voor de Europese verkiezingen. Hij is medewerker van Europarlementariër Ria Oomen-Ruijten.

Tekst Frans (jr.) de Nerée tot Babberich | Fotografie Dirk Hol

Publieke gerechtigheid

Het CDA staat pal voor de rechtstaat als onmisbare voorwaarde voor menselijke waardigheid.

‘Publieke gerechtigheid vindt haar basis in de rechtstaat. Het gezag stelt niet het recht vast, maar het recht stelt het gezag vast. Voor mij is dat een rechtstaat met onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak, waar fundamentele vrijheden van alle burgers worden beschermd en gepromoot. Een rechtstaat die ervoor zorgt dat iedereen gelijk behandeld wordt, onafhankelijk van afkomst, geaardheid, leeftijd of geloofsovertuiging. En bovenal een rechtstaat met een betrouwbare overheid, die de kaders schept waarbinnen ieder individu de ruimte krijgt om zijn of haar talenten te ontwikkelen.

We hoeven maar naar enkele voorbeelden in het buitenland te kijken om te zien dat daar waar de rechtstaat afwezig is een samenleving nooit modern of welvarend zal worden. Dat men daar waar de rechtstaat afwezig is het risico loopt om te vervallen in willekeur, corruptie en onrechtvaardigheid. We zien in sommige landen, zelfs binnen de Europese Unie, dat de democratische

meerderheid beleid vaststelt zonder op enige manier rekening te houden met de positie van de minderheid. Ik sta voor een democratie waar de meerderheid beslist, maar waar die meerderheid tegelijkertijd is gebonden aan normen en waarden die partijpolitieke identiteit en subjectiviteit overstijgen.

Op basis van deze principes hebben wij als christendemocraten in Nederland en in de Europese Unie de democratische samenleving opgebouwd. Ik zie het dan ook als de verantwoordelijkheid van het CDA om ons steentje bij te dragen om ook andere landen op weg te helpen naar een functionerende rechtstaat.’

Rentmeesterschap

Vanuit het besef van verbondenheid tussen generaties voelt het CDA zich geroepen tot zorg voor natuur en cultuur.

We hebben deze wereld niet geërfd van onze ouders, maar we hebben hem in bruikleen gekregen van onze kinderen. We mogen onze aarde dus weliswaar gebruiken, maar niet verbruiken. Het is onze taak om ervoor te zorgen dat ook

mijn toekomstige kinderen, kleinkinderen en vele generaties daarna nog kunnen genieten van alles wat deze wereld te bieden heeft. We hebben maar één aarde en daar moeten we zuinig mee omgaan. Een beter milieu begint, zoals het cliché wil, bij jezelf. Maar ook de overheid moet een leidende rol spelen door ambitieuze doelen te stellen op het gebied van klimaat en milieu. Het liefst op globaal niveau, maar waar dat niet lukt toch in ieder geval op Europees niveau.

Rentmeesterschap is echter niet alleen van toepassing op milieu. Onze verantwoordelijkheid voor de financiële toekomst van ons land is minstens net zo belangrijk. Als we door blijven gaan met ieder jaar meer uitgeven dan er binnenkomt wordt de rekening die door onze kinderen en kleinkinderen betaald moet worden alleen maar groter en groter. Solide overheidsfinanciën en een houdbare verzorgingsstaat moeten dus altijd leidend zijn.

Daarnaast is rentmeesterschap ook op het gebied van cultuur voor mij cruciaal. Als Limburger ben ik opgegroeid met een groot bewustzijn voor het belang van behoud van cultuurhistorisch erfgoed. Onze harmonieën, schutterijen, fanfares en carnavalsverenigingen vormen het cement van onze samenleving, en het is belangrijk om oog te houden voor de bijzondere positie van onze cultuur, en deze ook voor toekomstige generaties te waarborgen. We moeten de rol en het belang van al ons cultureel erfgoed in de opbouw van een vreedvolle en democratische samenleving kennen en erkennen, en de belangrijke lessen hieruit meenemen naar de toekomst.’

Gespreide verantwoordelijkheid

Voor het CDA begint politiek met de erkenning van maatschappelijk initiatief.

‘Voor mij is het volledige gebrek aan vertrouwen het grootste probleem van de huidige crisis. Vertrouwen moet hersteld worden. Vertrouwen in onszelf, in elkaar en in mensen en verenigingen die zelf heel goed weten hoe bepaalde dingen geregeld kunnen worden. De overheid, op welk niveau dan ook, moet niet alleen verantwoordelijkheid nemen, maar ook verantwoordelijkheid durven geven. Alleen op die manier kunnen we iedereen motiveren om creatieve en innovatieve initiatieven te nemen die ten goede komen aan ons allemaal.

De overheid moet dus voldoende ruimte laten voor initiatieven uit de samenleving. Dat betekent overigens niet dat we alles aan de markt over moeten laten,

integendeel! Ik geloof in een samenleving waarin de mens centraal staat, en waarin markt, economie en handel geen doelen zijn, maar juist instrumenten om onze gezamenlijke doelen te bereiken.

Als ik kijk naar onze activiteiten in het Europees Parlement, dan is subsidiariteit altijd het uitgangspunt. Europa moet groot zijn op de grote zaken, en terughoudend daar waar zaken beter geregeld kunnen worden door nationale, provinciale, lokale overheden of door de samenleving zelf. Het is daarom juist belangrijk dat we goed in de gaten houden dat de regels die we op elk niveau afspreken geen afbreuk doen aan de gemotiveerdheid van mensen en verenigingen maar eigen initiatieven juist stimuleren.’

‘Solidariteit zou een vanzelfsprekendheid moeten zijn’

Solidariteit

Het CDA zet in op betrokken burgers om de onderlinge verbondenheid te versterken.

‘Solidariteit zou een vanzelfsprekendheid moeten zijn. Solidariteit tussen generaties, tussen landen, tussen arm en rijk, ziek en gezond, werkend en werkloos. We zien tegenwoordig echter dat de solidaire gedachte door verschillende omstandigheden steeds meer vervaagt. Zo staan door de vergrijzing de verhoudingen tussen jonge en oudere generaties onder druk en door de hoge werkloosheid komen de verhoudingen tussen werkenden en werklozen op scherp te staan. En als gevolg van de crisis, lijkt de solidariteit tussen landen ook steeds verder af te brokkelen.

Solidariteit functioneert het best in de sociale-markt economie waarin de mens centraal staat, de markt niet allesbepalend en de staat niet allesvoorzienend is. Solidariteit werkt wanneer uitgegaan wordt van de kracht van mensen om deel te nemen aan de samenleving, wanneer sociale zekerheid een vangnet is voor diegene die het echt nodig hebben en niet verwordt tot een uitkeringenfabriek voor degenen die niet willen bijdragen. Solidariteit functioneert wanneer we ons niet alleen blindstaren op onze eigen belangen, maar altijd oog houden voor alle groepen die onze samenleving vormen.’ •